

Reisebrev til Senjens Blad.

Det er fin sommerkvell. Finsnes grønkledt med sine kvitmalte huse spredt op efter knauser og berg i kveldsolens glans — med sundet smilende foran sig. Bilerne kommer, tettstuvet av passasjerer, fra de forekjellige bygder ovenfor. Innimellem bilernes tuten høres brak av motorrammel. Det er en av hærens flyvemaskiner som setter kursen nordefter Gisundet, ca. et tusen meter tilveirs. Som en stor svart fugl farer den avsted nesten med lynets hastighet og er i et nu vekk.

Hurtigruten — «Sigurd Jarl» svinger om odden og siger inn til kaien. En strøm av passasjerer gaar paa land — andre strever med reisetøiet og farter avsted ombord. Turistene staar smilende og smaaler til den vakre natur. Enkelte tar en trip paa land og nogle skridt opefter veien mens baaten ligger — men snart ringer den til avgang. Der vinkes til avsked og kursen gaar I nordefter det fagre Gisund. Der stiger røk op fra gaardene paa begge sider av sundet. Folk strever med slaatten — det vidner de mange høihesjer om.

Enkelte steder strekker skogen sig like ned mot sjøen. Nogle tyske turister staar og kiker paa et kart. De er rent i vildrede om hvor de befinder sig og blir hellig forbauset over at høre at det er Senja vi har nordefter om bagbord. Senja som de hadde set fjeldtoppene av fra Vesteraalen. De undres over at der ingen sne er i fjellene og ingen fossefall aa se. Vi forklarer saa godt vi kan at da maa de inn i lansbygdene — nemner Bardufoss m. fl. fossefall og veier og bilruter dit. De bestemmer sig til aa kjøpe landskart Tromsø, da det de har er gammelt og ufulstendigt.

Og Lyngsbreen med sin evige sne og is vil de se før de setter kursen mot syd. De reiser paa tredie plass hvor der er rensligt, men daarlig ventillasjon. De opholder sig derfor mest og inntar sine maaltider paa dækket. Baaten svinger om Leiknes. Snart passerer vi kirkestedet Bjorelvnes mod Lenvik hovedkirke. Og Gibostad med sin vakre landbruksskole og øvrige bebyggelse: Her ser noksaa rummeligt ut saa det skulde vel anseest plass til det nye tuberkulosehjem for mitfylket. Det skulde vel derfor ikke være grund til aa putte dette bort i en krok syd mot Landøya. Den minst tiltalende tomt rundt Gibostad. Men under et eller andet paaskud kommer det nok dit. Ver sikker.

Det synes som om turistene enser intet av al den øvrige vakre natur. De staar forgapt og stirrer alleles henfalden mot Kista og Kvittind. En av selskapets damer ser sig dog runt og bemerker, idet hun setter sig ned. «Her er møije smogt». Snart svinger vi om Sletnesodden mot Malangen — idet først Kaarvik — en hel liten bygd for seg — saa Lenvik det gamle kirkested. Paa bagbord Grundvaag og Aarnes og lengere ut mot Malangsaapningen Lysbotn, Støneshotn og det gamle handelsted. Idet baaten passerer Rødberget og Aglapan — faar vi kik paa Hekkingøya med fyret paa toppen.

Det er fin sommerkvell. Passaajerstrømmen gaar iland. Enkelte gjester «natkafeen» tett ved. Andre avlegger «pøsemannen» besøk. Folkemengden paa kaien er tett. Bilerne kjører op og ned — frem og tilbake. Folkemengden paa kaien sprer sig litt efter litt. Jeg tar en snartrip sydover Strandgaten. «Landskirken» ser liten og uanselig ut i de større omgivelser. Museet, stilferdig og værdig, er en av dens naboer. Det nye sykehus ser dominerende ut — saa har man St. Elisabeths hospital. Og lengere frem pleiehjemmet for tuberkuløse og kysthospitalet. Allesammen nymoderne innretninger.

Det er bare «tullhuset» som mangler her paa øya — men nu har jo som bekjent Tromsøysund herredstyre og fylkesting vert saa snill aa laget det saa at dette ogsaa kommer hit om kort tid, og det er sandelig bra for redaktøren av «Nordlys», for han fik jo «tullhusdilla» da fylkestinget var samlet. Han bør forbeholdes det første og bedste rum paa anlegget. Fylkesagronomen som fant ut at det er «raatt ved Finnfjord-eidet» bør vere nr. 2. Og fylkesmannen, der som ekspert paa det finansielle omraade,

fant at fylket vilde staa sig best paa at la hestekreftene vere ubrukt; bør kun bli en god nr. 3. Skulde det bli mangel paa passierer kunde kanske nogen av fylkestingets medlemmer og sakkyndige ialfall de som fant at det blir billigere aa bygge i byen enn paa landet — vere saa velvillig aa fylle rummene. Det skulde vel vere saa vel kvalifiseret som noen for en slik anstalt.

Flyvemaakinen gjør klar til start. Jeg rusler ned paa kaien hvor en hel del av bybefolkningen har tatt plass som intereserte tilskuere. Tilskuerne øker stadig av folk som kommer fra «Dalen» eller fra kinoerne. Mekanikeren trør propellen runt. Maskinen starter. Ankret hales inn. Avsted farter flyvemaskinen, og setter kursen nordefter sundet. Tvers av Storstennes gjør den nogle runder, for at prøve om alt er i orden for saa at sette farten op og lette tilveis og staa sydetter sundet. Med veldig fart og motorbrak bærer det avsted og om et øieblik er den borte. Den nyfikne menneskemasse springer fra den ene ende av kaien til den annen og ser den tilslut som en liten sort flue mot horisonten i sør.

«Sigurd Jarl» ringer til avgang og snart glir den vek fra kaien og damper for full fart fra den vakre nu sovende by.